

Sygn. akt I ACa 972/14

Dnia 24 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Joanna Walentkiewicz - Witkowska (spr.) Sędziowie: SA Anna Cesarz

SA Krystyna Golinowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w O.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w O.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 10 kwietnia 2014r. sygn. akt X GC 247/12

I. zmienia zaskarżony wyrok na następujący :

„1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w O.

(...) kwotę 280.667,91 (dwieście osiemdziesiąt tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem złotych i 91/100) z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 151.037,94 (sto pięćdziesiąt jeden tysięcy trzydzieści siedem złotych i 94/100) od dnia 1 października 2011 roku,

b) od kwoty 25.112,25 (dwadzieścia pięć tysięcy sto dwanaście złotych i 25/100) od dnia 1 listopada 2011 roku,

c) od kwoty 23.534,17 (dwadzieścia trzy tysiące pięćset trzydzieści cztery złote i 17/100) od dnia 1 grudnia 2011 roku,

d) od kwoty 21.225,38 (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście dwadzieścia pięć złotych i 38/100) od dnia 1 stycznia 2012 roku,

e) od kwoty 19.694,05 (dziewiętnaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt cztery złote i 05/100) od dnia 1 lutego 2012 roku,

f) od kwoty 19.192,68 (dziewiętnaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt dwa złote i 68/100) od dnia 1 marca 2012 roku;

g) od kwoty 20.871,44 (dwadzieścia tysięcy osiemset siedemdziesiąt jeden złotych i 44/100) od dnia 1 kwietnia 2012 roku;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w O. kwotę 23.251 (dwadzieścia trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt jeden) złotych tytułem kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O. na rzecz Skarbu Państwa -Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.657,75 (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt siedem złotych i 75/100) tytułem wydatków pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa."

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w O. kwotę 19.434 (dziewiętnaście tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 972/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 kwietnia 2012 roku powód (...) Spółka Akcyjna w O. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w O. kwoty 280.667,91 złotych z tytułu wykonania umowy, zawartej w dniu 30 września 2005 roku o (...) nr 10/01/2005 wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi –X Wydział Gospodarczy oddalił powództwo, a nadto nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w O. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4657,75 zł tytułem zwrotu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie powyższe zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 30 września 2005 roku pomiędzy (...) Spółką Akcyjną w O., a (...) Spółką Akcyjną w O. zawarta została umowa (...) nr 10/01/2005, mocą której powód zobowiązał się dostarczać ciepło w postaci wody gorącej do celów: centralnego ogrzewania, ciepłej wody użytkowej, wentylacji, pary technologicznej do celów technologii i wentylacji dla obiektów pozwanego w K., przy ul. (...). W § 4 ust. 1 umowy pozwany zobowiązał się ponosić opłaty za ciepło dostarczone zgodnie z zasadami określonymi w § 5 umowy, z § 5 pkt 9 umowy wynikało zaś, że za dostarczone ciepło powód będzie pobierał opłaty w wysokości 30,46 zł./GJ netto za ciepło w postaci pary. Do podanej stawki netto powód doliczy należny podatek VAT. Faktury za dostarczone ciepło będą wystawiane 10 dnia miesiąca następnego i będą płatne przez pozwanego przelewem na konto powoda do ostatniego dnia następnego miesiąca (pkt 10 § 5 umowy). Zmiana wysokości ceny za dostarczane ciepło (zwiększenie lub zmniejszenie stawki jednostkowej) z pkt. 9 musi być każdorazowo uzgadniana z pozwanym. Obowiązywać powinny następujące zasady: zmiana ceny może być spowodowana zmianą ceny węgla, zmiana ceny węgla może być tylko w 70% uwzględniana w zmianie ceny ciepła, o zmianie taryfy dla ciepła zatwierdzonej przez (...) powód będzie informował pisemnie z 14-dniowym wyprzedzeniem (§ 5 pkt 12). O zamiarze zmiany cen za dostarczone ciepło powód ma obowiązek powiadomić odbiorcę minimum na 14 dni przed planowaną zmianą (§ 5 pkt 13).

Aneksem nr (...), spisany w dniu 1 lipca 2006 roku, strony wykreśliły ust. 5 § 5 umowy. Pozostałe punkty umowy pozostały bez zmian.

Aneksem nr (...) do powyższej umowy, spisany w dniu 30 września 2006 roku, strony postanowiły, że § 2 ust. 3 umowy otrzymuje nowe brzmienie, a mianowicie, że pozwany zgłasza łączne zapotrzebowanie mocy dla obiektów na moc zamówioną, a powód zobowiązuje się zapewnić moc w wysokości 3,5 MW na potrzeby centralnego ogrzewania, ciepłej wody użytkowej i pary technologicznej. Maksymalny obliczeniowy przepływ pary technologicznej obliczony na podstawie mocy zamówionej wynosi 4,60 t/h. Natomiast § 5 pkt 9 umowy otrzymał następujące brzmienie: za dostarczone ciepło powód będzie pobierał opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą dla ciepła, uzgodnioną z pozwanym i zatwierdzoną przez (...), z uwzględnieniem postanowień ust. 12 i 13.

W piśmie z dnia 10 sierpnia 2009 roku powód poinformował pozwanego, że prowadzone są obecnie prace nad opracowaniem nowego wniosku do Prezesa URE w sprawie zmiany taryfy dla ciepła, zatwierdzonej w dniu 18 września 2008 roku.

W odpowiedzi na powyższe pozwany nie zaakceptował zaproponowanego we wniosku do (...) wzrostu cen za dostarczaną energię cieplną.

Decyzją z dnia 12 października 2009 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu wniosku powoda, postanowił zatwierdzić taryfę dla ciepła ustaloną przez powoda na okres do dnia 30 listopada 2010 roku.

Pismem z dnia 19 października 2009 roku powód poinformował pozwanego, że z dniem 3 listopada 2009 roku wchodzi w życie nowa taryfa dla ciepła, która została zatwierdzona decyzją Prezesa URE i ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa (...). Ceny w nowej taryfie dla grupy taryfowej G15 wzrosły średnio o 13,96%.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 22 października 2009 roku pozwany wskazał, że nie akceptuje nowych cen za dostarczane ciepło, odwołując się do postanowień obowiązującej umowy z dnia 30 września 2005 roku. Powód przedstawił wnioskowaną kalkulację cen węgla. Po jej przedstawieniu pozwanemu, ten wskazał, że przyjmuje ją do stosowania od dnia 3 listopada 2009 roku.

Decyzją z dnia 12 stycznia 2011 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu kolejnego wniosku powoda, postanowił zatwierdzić taryfę dla ciepła ustaloną przez powoda, na okres do dnia 29 lutego 2012 roku.

Pismem z dnia 28 stycznia 2011 roku powód poinformował pozwanego, że z dniem 12 lutego 2011 roku wchodzi w życie nowa taryfa dla ciepła, która została zatwierdzona decyzją Prezesa URE i ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa (...). Taryfa została opracowana w oparciu o rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło. Ceny w nowej taryfie dla grupy taryfowej G15 rosły średnio o 16,23%.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 4 lutego 2011 roku pozwany wskazał, że nie akceptuje nowych cen za dostarczane ciepło, bowiem w myśl obowiązującej umowy z dnia 30 września 2005 roku zmiana wysokości cen za dostarczane ciepło wymagała dokonania uzgodnień z pozwanym. Pozwany wniósł o przedstawienie kalkulacji szczegółowej, zgodnej z zawartą umową, a do czasu dokonania ewentualnych uzgodnień zmieniających, obowiązywać miały dotychczasowe stawki.

W piśmie z dnia 16 lutego 2011 roku powód wskazał, że zgodnie z zapisami łączącej strony umowy obniżenie przez pozwanego mocy zamówionej o 33,21 % z wartości 5,24 MW do wartości 3,5 MW skutkuje zmianą warunków dostarczania energii cieplnej. Zmniejszenie mocy spowodowało obniżenie przychodów na pokrycie kosztów stałych związanych z eksploatacją kotłowni. Natomiast w piśmie z dnia 3 marca 2011 roku powód poinformował pozwanego, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko zawarte w piśmie z dnia 16 lutego 2011 roku i wskazał, że faktura za energię cieplną od dnia 12 lutego 2011 roku zostanie wystawiona dla pozwanego ze stawkami zawartymi w aktualnej taryfie, zatwierdzonej przez Prezesa URE.

W piśmie z dnia 10 marca 2011 roku powód przypomniał, że aktualnym cennikiem za dostarczane ciepło do obiektów pozwanego jest obowiązująca od dnia 12 lutego 2011 roku taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE, wobec czego faktura VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2011 roku została wystawiona wg obowiązujących cen i nie ma podstaw do wystawienia faktury korygującej. Pismo podobnej treści zostało wystosowane przez powoda do pozwanego również w dniu 5 kwietnia 2011 roku.

W dniu 6 kwietnia 2011 roku pozwany poprosił o wystawienie i przesłanie faktury korygującej do błędnie naliczonej faktury VAT nr (...) z dnia 31 marca 2011 roku. Wskazał, że w/w faktura została wystawiona niezgodnie z obowiązującym cennikiem.

Odpowiadając na powyższe powód wskazał, że wspomniana faktura została wystawiona zgodnie z obowiązującą taryfą, wobec czego brak jest podstaw do wystawienia faktury korygującej.

W piśmie z dnia 13 maja 2011 roku powód podtrzymał dotychczas wyrażane stanowisko i powołał się na analogiczną argumentację.

W odpowiedzi na powyższe pozwany wyraźnie wskazał, że z mocy łączącej strony umowy, zmiana wysokości ceny za dostarczone ciepło musi być każdorazowo uzgadniana z pozwanym, czego w przedmiocie dotyczącym nowej ceny powód dotychczas nie uczynił. Nadto, z mocy wiążącej strony umowy ewentualna zmiana ceny może być spowodowana zmianą ceny węgla, przy czym zmiana ceny węgla może być tylko w 70% uwzględniona w zmianie ceny ciepła. W opisanym stanie rzeczy, ewentualnej zmiany umowy w sposób sprzeczny z jej treścią w szczególności nie uzasadnia to, że aktualna taryfa obowiązująca od dnia 12 lutego 2011 roku została zatwierdzona przez Prezesa URE, ani to, że taryfa została opracowana zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 roku (...), jak również to, że ceny i stawki opłat zawarte w obowiązującej taryfie ustalono zgodnie z § 11 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia. Wszak przesłanki związania drugiej strony treścią wzorca umownego w postaci taryfy ustalonej przez przedsiębiorstwo energetyczne określone zostały w sposób odrębny w przepisach prawa energetycznego, które w tym zakresie powinny być stosowane przed przepisami kodeksu cywilnego, lecz prymat przed nimi mają postanowienia umowne.

W piśmie z dnia 18 lipca 2011 roku powód przesłał pozwanemu do podpisu aneks nr (...) do umowy, który wprowadził zapisy dotyczące kształtowania cen za dostarczane ciepło i stawek opłat za usługi dystrybucji zgodnie z ustawą Prawo Energetyczne i rozporządzeniem taryfowym.

W piśmie z dnia 1 sierpnia 2011 roku pozwany, po wnikliwym przeanalizowaniu aneksu nr (...), przedstawił swoje stanowisko i część projektowanych zmian przyjął bez zastrzeżeń, jednakże części z nich odmówił akceptacji.

Dalsza korespondencja prowadzona pomiędzy stronami dotyczyła wciąż tego samego tematu, tj. obowiązującej taryfy cen ciepła i kwestii z tym związanych.

W piśmie z dnia 27 października 2011 roku powód po raz kolejny przesłał pozwanemu projekt aneksu do umowy (...). Poinformował jednocześnie, że jest w trakcie opracowywania wniosku do (...) w sprawie zatwierdzenia nowej taryfy dla ciepła.

W odpowiedzi na powyższe, pozwany, po ponownym wnikliwym przeanalizowaniu aneksu nr (...), przedstawił swoje stanowisko i część projektowanych zmian przyjął bez zastrzeżeń (zaproponowane w pkt 1, 2, 3, 4 i 7 projektu aneksu nr (...)), jednakże części z nich odmówił akceptacji. Nie zaakceptował w pełni zaproponowanych w pkt 5 i 6 aneksu nr (...) i przedstawił zaproponowane przez siebie brzmienie tych zapisów.

W piśmie z dnia 23 listopada 2011 roku powód przesłał uzgodniony aneks nr (...) do umowy (...), prosząc o jego podpisanie przez pozwanego i odesłanie. Poinformował jednocześnie, że w obecnie obowiązującej taryfie oraz w planowanej taryfie na 2012 rok powód dostosował się do zapisów § 5 pkt 12 umowy. Przedstawił kalkulację cen paliwa. Wniósł o akceptację wzrostu cen ciepła w obecnie obowiązującej taryfie.

Aneksem nr (...) do umowy (...), spisany w dniu 22 listopada 2011 roku, strony postanowiły, że za dostarczone ciepło powód będzie pobierał opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą dla ciepła, uzgodnioną z pozwanym i zatwierdzoną przez (...), z uwzględnieniem postanowień ust. 12 i 13. Natomiast § 5 pkt 12 otrzymał brzmienie: zmiana taryfy wymienionej w pkt 9 za dostarczone ciepło (zwiększenie lub zmniejszenie) musi być każdorazowo uzgodniona z pozwanym i musi uwzględniać następujące zasady: zmiana ceny może być spowodowana tylko zmianą ceny węgla, zmiana ceny węgla może być tylko w 90% uwzględniona w zmianie ceny ciepła, o zmianie taryfy dla ciepła uzgodnionej z pozwanym i zatwierdzonej przez (...) powód będzie informował pisemnie z 14-dniowym wyprzedzeniem.

W piśmie z dnia 1 grudnia 2011 roku, oprócz załączenia podpisanego aneksu nr (...), pozwany wskazał na nieścisłości w zakresie poczynionej przez powoda kalkulacji cen węgla, stosowanej do budowania taryf dla poszczególnych okresów.

W związku z tym pozwany nie zaakceptował wzrostu cen węgla, przyjętego do budowania taryfy z dnia 12 stycznia 2011 roku.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 23 grudnia 2011 roku powód przedstawił szerokie wyjaśnienia, które, w jego ocenie potwierdziły prawidłowość stosowania cen w zatwierdzonych i planowanych taryfach. Wniósł o zaakceptowanie cen i stawek opłat w obowiązującej taryfie.

W dniu 27 grudnia 2011 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty w wysokości 199.684,36 złotych wynikającej w trzech faktur VAT: (...), (...) i (...).

Decyzją z dnia 2 lutego 2012 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu wniosku powoda, postanowił zatwierdzić taryfę dla ciepła ustaloną przez powoda na okres do dnia 31 marca 2013 roku.

Pismem z dnia 7 lutego 2012 roku powód poinformował pozwanego, że z dniem 1 marca 2012 roku wchodzi w życie nowa taryfa dla ciepła, która została zatwierdzona decyzją Prezesa URE i ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa (...). Taryfa została opracowana w oparciu o rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło. Jednocześnie, w tym samym dniu powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 346.795,31 złotych wynikającej pięciu faktur VAT: (...), (...), (...), (...) i (...).

W piśmie z dnia 14 lutego 2012 roku pozwany wskazał, że nie akceptuje nowych cen za dostarczane ciepło - powód nie uzgodnił nowych stawek zgodnie z zapisami obowiązującej umowy.

Aneks nr (...) zmienił w stosunku do umowy (...) tryb zatwierdzania warunków dostarczania ciepła i określenia jego wartości. W kolejnych taryfach dla ciepła dostarczanego przez powoda zmianom podlegały: zamówiona moc cieplna, cena ciepła i cena nośnika ciepła. Stawka opłaty za dostarczane ciepło, zmieniona przez powoda w taryfie dla ciepła zatwierdzonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 12 stycznia 2011 roku nie była zgodna z postanowieniami umowy łączącej strony z dnia 30 września 2005 roku z późniejszymi aneksami. W szczególności, nie odpowiadała ona zasadom kształtowania zmian stawki jednostkowej za dostarczane ciepło, określonym w § 5 pkt 12 umowy, gdyż strony ustaliły, że za dostarczone ciepło powód będzie pobierał opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą dla ciepła, uzgodnioną z pozwanym i zatwierdzoną przez (...), z tym uwzględnieniem, że zmiana wysokości ceny za ciepło musi być każdorazowo uzgadniana z pozwanym, zmiana ceny energii może być spowodowana zmianą ceny węgla, zmiana ceny węgla może być tylko w 70% (a w późniejszym okresie współpracy – tylko w 90%) uwzględniana w zmianie ceny ciepła, o zmianie taryfy dla ciepła zatwierdzonej przez (...) powód będzie informował pisemnie z 14-dniowym wyprzedzeniem. O zamiarze zmiany cen za dostarczone ciepło powód ma obowiązek powiadomić pozwanego minimum 14 dni przed planowaną zmianą (§ 5 pkt 9 w zw. z pkt 12 i 13 umowy). Zmiana fundamentalnego parametru cenotwórczego, związanego z dostawą energii cieplnej, mianowicie cieplnej mocy zamówionej z 5,24 MW do 3,5 MW, została ujęta w aneksie nr (...) do umowy wiążącej strony i pojawiła się w fakturach wystawianych przez powoda.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2014 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniających zeznań świadka G. K., jak również oddalił wniosek powoda o udzielenie terminu celem ustosunkowania się do kwestii użytego przez biegłego w opinii współczynnika 0,6 kosztów zmiennych, uznając że zgromadzony został wystarczający materiał dowodowy do dokonania ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, a dopuszczenie wnioskowanego przez powoda dowodu, jak również udzielenie wnioskowanego terminu, spowodowałyby jedynie zbędne przedłużenie postępowania.

Tak poczynione ustalenia faktyczne dały Sądowi Okręgowemu podstawy do oddalenia powództwa.

Sąd podkreślił, że aneksem nr (...) do umowy, spisany w dniu 30 września 2006 roku, strony nadały nowe brzmienie postanowieniu § 5 pkt 9 umowy (...), zgodnie z którym za dostarczone ciepło powód będzie pobierał opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą dla ciepła, uzgodnioną z pozwanym i zatwierdzoną przez (...), z uwzględnieniem postanowień ust. 12 i 13. Następnie, aneksem nr (...) do przedmiotowej umowy, spisany w dniu 22 listopada 2011 roku, również

§ 5 pkt 12 otrzymał nowe brzmienie i zmiana taryfy wymienionej w pkt 9 za dostarczone ciepło (zwiększenie lub zmniejszenie) musiała być każdorazowo uzgodniona z pozwanym. Zatem już od momentu podpisania aneksu nr (...) po chwilę obecną, taryfa dla ciepła winna być przez powoda uzgodniona z pozwanym i zatwierdzona przez (...), z uwzględnieniem postanowień ust. 12 i 13, zaś od momentu podpisania aneksu nr (...), również zmiana taryfy wymienionej w pkt 9 za dostarczone ciepło winna być każdorazowo uzgodniona z pozwanym.

Ta subtelna różnica pomiędzy słowem uzgadniać, a uzgodnić miała zdaniem Sądu meriti na gruncie przedmiotowej sprawy fundamentalne znaczenie. Bezsprzecznie słowo „uzgodnić”, „uzgodniony” jest czasownikiem przechodnim i ma aspekt dokonany od czasownika niedokonanego „uzgadniać”, „uzgadniany”. Można coś z kimś uzgadniać, ale w efekcie niczego nie uzgodnić. Natomiast coś, co zostało uzgodnione, na pewno musiało być wcześniej uzgadniane.

Początkowo, umowa łącząca strony przewidywała w swej treści wyłącznie aspekt uzgadniania. Nie obowiązywała powoda do uzgodnienia z pozwanym taryf dla ciepła, a jedynie do ich uzgadniania (ustalania, omawiania). Aneks nr (...) zmienił powyższy stan rzeczy i zobowiązał powoda do uzgodnienia z pozwanym taryf dla ciepła, a zatem do ostatecznego porozumienia się z nim w tej kwestii. Dodatkowo, aneks nr (...) wprowadził również konieczność każdorazowego uzgodnienia powoda z pozwanym zmiany taryfy, o której mowa w pkt 9 § 5 umowy (...), a więc także ostatecznego porozumienia się stron w tym temacie.

Zaraz po wprowadzeniu powyższych zmian, powód wypełniał nałożoną na siebie powinność uzgodnienia z pozwanym taryf dla ciepła i zmiany taryf. W 2009 roku, powód początkowo zaniechał uzgodnienia z pozwanym zmiany taryfy i pozwany od razu otrzymał pismo z dnia 19 października 2009 roku z informacją, że z dniem 3 listopada 2009 roku wchodzi w życie nowa taryfa dla ciepła, która została zatwierdzona decyzją Prezesa URE i ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa (...). Po otrzymaniu od powoda wyjaśnień pozwany zaakceptował zmianę taryfy dla ciepła, kierując do powoda stosowne pismo na tę okoliczność.

W późniejszym okresie powód przestał wywiązywać się z nałożonego na siebie obowiązku uzgodnienia z pozwanym zmiany taryfy dla ciepła.

Nie ma wątpliwości, że - w świetle art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm.), stosunek prawny łączący dostawcę i odbiorcę energii ma charakter cywilnoprawny. Zatwierdzona przez Prezesa URE taryfa cen energii kwalifikowana jest jednolicie, jako wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 kc, którym strony są związane. Również jednolicie w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że jeżeli nowa taryfa wchodzi w życie w trakcie obowiązywania umowy o dostawę energii, o tym od kiedy wiąże strony decydują przede wszystkim postanowienia umowy. Zatwierdzona i ogłoszona, w trybie określonym ustawą prawo energetyczne taryfa dla energii cieplnej obowiązuje z upływem terminu określonego w art. 47 ust. 4 tej ustawy, chyba że strony w umowie sprzedaży energii określiły inne warunki wprowadzenia zmian w zakresie cen i stawek opłat lub inny sposób rozliczenia.

Bezsporne jest, że powód (...) Spółka Akcyjna w O. jest przedsiębiorstwem energetycznym posiadającym koncesję. Stosownie do art. 47 pr. energ., przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję mają obowiązek ustalania taryf, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zatwierdzenie lub odmowa zatwierdzenia taryfy przez Prezesa następuje decyzją administracyjną, która powinna być wydana w terminie 30 dni od dnia przedstawienia taryfy do zatwierdzenia (art. 47 ust. 2). Artykuł 45 stanowi, że taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła powinny zapewnić pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania lub obrotu paliwami i energią, kosztów modernizacji, rozwoju oraz ochrony środowiska, a także zapewnić ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. Taryfa ma zatem pokryć uzasadnione koszty działalności przedsiębiorstwa energetycznego i zapewnić niezbędne środki do samofinansowania jego działalności.

W ocenie Sądu Okręgowego spór nie dotyczył w ogóle wysokości ustalonych opłat, czy terminu zastosowania nowej taryfy. Pozwany wskazywał jedynie na to, że za dostarczane ciepło powód miał pobierać opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą dla ciepła uzgodnioną z pozwanym i zatwierdzoną przez (...), jak również, że zmiana wysokości ceny za dostarczane ciepło, o którym mowa powyżej, miała być przez powoda każdorazowo uzgodniona z pozwanym,

tymczasem powód, wbrew zapisom umowy, nie uczynił tego i nie uzgodnił z pozwanym planowanych zmian taryf dla ciepła. Skoro umowa łącząca strony przewidywała konieczność uzgodnienia z pozwanym zarówno taryf dla ciepła, jak też zmian wysokości ceny za dostarczane ciepło, brak takiego uzgodnienia przez powoda stanowił rażące naruszenie postanowień umownych i w konsekwencji – skutkowało oddaleniem przedmiotowego powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 kpc i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.657,75 złotych tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art.233 § 1 k.p.c.:

a) poprzez przyjęcie, w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad racjonalnego rozumowania, że umowa łącząca strony przewidywała konieczność uzgodnienia z pozwanym zarówno taryf dla ciepła, jak też zmian wysokości ceny za dostarczane ciepło, a brak takiego uzgodnienia przez powoda stanowił rażące naruszenie postanowień umownych i w konsekwencji - skutkowało oddaleniem powództwa w sytuacji, gdy powód nie negocjował uregulowań umowy, które wprowadzają do procedury zmiany ceny wymóg jej uzgadniania (uzgodnienia) z odbiorcą, wykazał, że podejmował czynności celem uzgodnienia ceny jednakże jej nie uzgodnił wobec sporu stron co do sposobu kalkulacji ceny, podlegającej regułom określonym w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz.U. z 2010, Nr 194, poz.1291) oraz umowie. Z tego względu powód działając na podstawie §11 ust. 10 umowy, zgodnie z którym spory pomiędzy stronami w zakresie objętym umową rozstrzygane będą przez właściwy sąd, skierował sprawę na drogę sądową. Sąd dokonując przywołanych ustaleń, dotyczących umowy stron przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, bowiem w świetle zasad logicznego rozumowania uzgadnianie (uzgodnienie) miało służyć ochronie interesu odbiorcy ciepła (pozwanego) przy realizacji umowy, a w przypadku braku zgody spór miał być rozstrzygany przez sąd. Natomiast w ocenie Sądu sama okoliczność nieuzgodnienia jest wystarczająca do zablokowania zmiany cen. Idąc tym tokiem myślenia wystarczy, by odbiorca po prostu nie uzgadniał stanowiska z dostawcą, aby uniemożliwić zmianę ceny, nawet jeśli przyczyna braku zgody z jego strony jest nieuzasadniona, a nawet nieracjonalna. Wystarczy to bowiem do oddalenia roszczeń powoda, nawet jeśli byłyby uzasadnione.

b) przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającej na dowolnym uznaniu za pełnowartościową opinię biegłego powołanego w sprawie, w sytuacji braku odniesienia się do ujętych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz.U. z 2010, Nr 194, poz.1291) zasady przyjmowania kosztów planowanych ;

2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a mianowicie art.217 kpc przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka G. K. na okoliczność cen węgla w poszczególnych latach współpracy między stronami oraz zasad przyjmowania kosztów przez powoda przy kształtowaniu taryfy na ciepło dla pozwanego, w sytuacji gdy okoliczność będąca przedmiotem dowodu ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie a uwzględnienie dowodu nie powodowało zwłoki w postępowaniu.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych a w razie nieuwzględnienia tego wniosku - o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja strony powodowej okazała się zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia w kierunku wnioskowanym przez apelującego, na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny aprobuje ustalenia Sądu Okręgowego, poczynione na podstawie przedstawionych dokumentów, tyle że odmiennie je interpretuje. Istotne zarzuty apelacji nie obejmują de facto naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i zasady swobodnej oceny dowodów, ile interpretacji postanowień umownych, którym -w świetle obowiązującego prawa- należy nadać inne znaczenie. Zarzut apelacji koncentruje się więc na naruszeniu prawa materialnego i zasadach wykładni złożonych oświadczeń woli, kształtujących umowny stosunek prawny między stronami.

Jak stanowi art. 47 ustawy z dnia 17 września 2010 roku prawo energetyczne (t. jedn. Dz.U. z 2012 poz.1059), przedsiębiorstwa energetyczne, posiadające koncesję, mają obowiązek ustalania taryf, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zatwierdzenie lub odmowa zatwierdzenia taryfy przez Prezesa następuje decyzją administracyjną, która powinna być wydana w terminie 30 dni od dnia przedstawienia taryfy do zatwierdzenia (art. 47 ust. 2).

Odwołując się do uzasadnienia uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 roku, podjętej w sprawie III CZP 111/06 (OSNC 2007 Nr 7-8 poz. 94) podnieść należy, że nie ma wątpliwości, iż - w świetle art. 5 ust. 1 prawa energetycznego stosunek prawny łączący dostawcę i odbiorcę energii ma charakter cywilnoprawny. Zatwierdzona przez Prezesa URE taryfa cen energii kwalifikowana jest jednolicie jako wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 k.c.

Rozstrzygając wątpliwości, pojawiające się w judykaturze co do kwestii terminu związania nową taryfą Sąd Najwyższy wskazał, że mają zastosowanie w pierwszej kolejności postanowienia umowne. Jeśli ich brak porównanie treści art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego oraz art. 384¹ k.c. wskazuje, że pierwszy z tych przepisów jest względem drugiego przepisem szczególnym. Artykuł 384¹ k.c. określa ogólny model zmiany wzorca w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym, a art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego reguluje przesłanki i termin związania taryfą w sposób odrębny, ścisły, właściwy tylko temu rodzajowi wzorców. Ustawodawca nie tylko określił ramy czasowe wprowadzenia taryfy do stosowania, ale nakazał to wprowadzenie w sposób stanowczy ("przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania").

Definicja zawarta w art. 3 pkt 17 Prawa energetycznego wyjaśnia, że taryfą jest zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany, jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą. Przepisy Prawa energetycznego przewidują cały system ustalania, zatwierdzania, stosowania oraz zmiany taryf cen i stawek opłat energii, obligatoryjny dla przedsiębiorstw energetycznych oraz odbiorców. Wprowadzenie nowej taryfy stanowi jeden z elementów tego systemu. Jego rygorów nie można zatem ominąć odwołując się do ogólnej regulacji art. 384¹ k.c. Pozostawienie stronom całkowitej swobody w zakresie możliwości określenia terminu wprowadzenia taryfy do stosowania stawiałoby pod znakiem zapytania celowość zatwierdzania i kontroli taryf dla energii pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 44, art. 45 i art. 46 Prawa energetycznego przez Prezesa URE. Stosownie do dyspozycji art. 23 ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego, Prezes URE zatwierdza i kontroluje taryfy we wskazanym aspekcie, weryfikując koszty wskazane przez przedsiębiorstwo energetyczne, jako koszty uzasadnione w znaczeniu określonym w art. 3 pkt 21 Prawa energetycznego.

Przedsiębiorstwo energetyczne powinno kalkulować taryfy w sposób zapewniający m.in. pokrycie uzasadnionych kosztów swojej własnej działalności, operatorów przesyłowych i dystrybucyjnych oraz ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem stawek i opłat (art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego).

Ustalanie cen energii dostarczanej odbiorcom nie jest pozostawione - jak w przypadku cen maksymalnych - swobodnym negocjaczom stron. Zgodnie z art. 45 ust. 4 Prawa energetycznego, przedsiębiorstwa energetyczne różnicują ceny i stawki opłat określone w taryfach dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na koszty

uzasadnione, spowodowane realizacją świadczenia, jeżeli przepisy nie stanowią inaczej. Również upusty, bonifikaty udzielane są nie według swobodnego uznania przedsiębiorstwa energetycznego, ale ze względu na niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców w wysokości określonej w taryfie lub w umowie (art. 45a ust. 3 Prawa energetycznego.) Na wyłączenie możliwości swobodnego negocjowania cen wskazują także ściśle uregulowane zasady zaliczania poszczególnych odbiorców energii do grup taryfowych, dla których stosuje się jeden zestaw cen lub stawek opłat i warunków ich stosowania. Z takimi założeniami ustawy nie dałoby się pogodzić dopuszczalności swobodnego zastrzegania w umowach różnych terminów wypowiedzenia, co powodowałoby wprowadzanie cen wynikających z nowych taryf w odległych od siebie terminach. W konsekwencji wyższe koszty wytworzenia energii w czasie wielomiesięcznego okresu wypowiedzenia ponosiliby odbiorcy, którzy zastrzegli w umowach krótsze terminy wypowiedzenia. Dopuszczenie możliwości dowolnego kształtowania daty związania odbiorcy nową taryfą prowadziłoby do zachwiania równości konkurencji i dyskryminacji niektórych odbiorców energii, nie tylko w przypadku podwyższenia, ale i obniżenia ceny energii.

Rygoryzm zasad ustalania cen energii widoczny jest także w art. 47 Prawa energetycznego, statuującym obowiązek ustalenia taryf dla energii (ust. 1), uprawniającym Prezesa URE do żądania od koncesjonowanego przedsiębiorstwa przedłożenia taryfy (ust. 1 zd. 2), a także w unormowaniu art. 47 ust. 2b Prawa energetycznego, przewidującym możliwość wprowadzenia przez Prezesa URE zmiany współczynników korekcyjnych w razie udokumentowanej zmiany zewnętrznych warunków wykonywania przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej. W rygoryzm ten wpisuje się też art. 47 ust. 2 Prawa energetycznego, stanowiący że Prezes URE zatwierdza bądź odmawia zatwierdzenia taryfy w przypadku jej niezgodności z zasadami i przepisami art. 44-46. Niestosowanie nowych zatwierdzonych i opublikowanych taryf, przybierające postać stosowania cen i taryf bez ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, jak też stosowania cen i taryf wyższych od zatwierdzonych sankcjonowane jest karą pieniężną (art. 56 ust. 1 pkt 5 i 6 Prawa energetycznego.).

W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że kształtowanie cen energii poddane zostało przez ustawodawcę szczegółowej regulacji w Prawie energetycznym, którego przepisy w istotny sposób ograniczają swobodę stron w tym zakresie. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 października 1999 r., K 12/99 (OTK 1999, nr 6, poz. 120), stwierdził wręcz, że regulacje Prawa energetycznego w znacznym stopniu przekreśliły umowny (cywilnoprawny) charakter relacji pomiędzy odbiorcami, a przedsiębiorcami energetycznymi, ponieważ cena - jeden z najistotniejszych elementów tej umowy - kształtowana jest na podstawie regulacji prawa powszechnie obowiązującego, z wyłączeniem autonomii decyzyjnej stron. Podobny pogląd sformułował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2006 r., IV CSK 97/06 (nie publ).

Analiza przepisów regulujących system kształtowania cen energii, w tym nakładających obowiązek stosowania cen wynikających z aktualnie obowiązujących taryf wobec wszystkich odbiorców, prowadzi do wniosku, że art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego wyznacza granice czasowe związania nowym wzorcem także w razie wypowiedzenia przez adherenta umowy w najbliższym dopuszczalnym terminie. Oznacza to, że swoboda stron co do terminu wprowadzenia nowej taryfy pozostaje ograniczona ramami zakreślonymi w art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego

Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2007 roku w sprawie III CSK 388/06 Sąd ten wskazał, że zatwierdzona przez Prezesa URE taryfa cen energii stanowi wzorzec umowny w rozumieniu art. 384 k.c., którym strony są związane. Jeżeli nowa taryfa wchodzi w życie w trakcie obowiązywania umowy o dostawę energii, o tym od kiedy wiąże strony decydują przede wszystkim postanowienia umowy. W świetle uregulowań art. 47 Prawa energetycznego oraz charakteru prawnego aktu zatwierdzenia taryfy cen energii przez Prezesa URE, stanowiącego konstytutywną decyzję administracyjną, nie podlega ocenie sądu powszechnego wysokość cen zatwierdzonych w taryfie ani przesłanki i podstawy, na jakich oparto decyzję o ich zatwierdzeniu, jak również data jej podjęcia (LEX nr 457761).

Rację ma skarżący, że przyjęcie przez Sąd Okręgowy, jako fundamentu w niniejszej sprawie różnicy pomiędzy wyrazem uzgadniać, a uzgodnić w treści obowiązującej strony umowy powoduje, że wystarczy by odbiorca energii z najróżniejszych powodów (także pozamerytorycznych) nie chciał uzgodnić terminu obowiązywania nowej taryfy, by

w ten sposób uniemożliwić obowiązywanie nowych stawek, także po ich przeanalizowaniu i po ich zatwierdzeniu przez (...). Umowa zresztą wprost nie odwoływała się do terminu związania stron nową taryfą po jej ogłoszeniu.

Aneks numer (...) do umowy łączącej strony nadał § 5 ust. 9 treść „za dostarczone ciepło sprzedawca będzie pobierał opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą dla ciepła, uzgodnioną z odbiorcą i zatwierdzoną przez (...) z uwzględnieniem postanowień ust. 12 i 13. Ustęp 12 wprowadzał zasady rządzące możliwością zmiany wysokości ceny za dostarczanie ciepła w okresie obowiązywania umowy, ust. 13 wprowadzał obowiązek powiadomienia odbiorcy na minimum 14 dni przed projektowaną zmianą. Tymczasem, o czym była mowa wcześniej, ustalanie cen energii nie jest pozostawione swobodnym negocjacom stron. Z założeniami ustawy nie dałoby się pogodzić dopuszczalności swobodnego zastrzeżenia w umowach różnych terminów wypowiedzenia, co powodowałoby wprowadzanie cen wynikających z nowych taryf w odległych terminach.

Swoboda stron co do terminu wprowadzenia nowej taryfy pozostaje ograniczona ramami zakreślonymi w art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego.

Taryfę zatwierdzoną decyzją z dnia 12 października 2009 roku pozwany przyjął do stosowania od dnia 3 listopada 2009 roku, po zaaprobowaniu kalkulacji przedstawionej przez stronę powodową.

Po zatwierdzeniu nowej taryfy dla ciepła przez Prezesa URE na czas od dnia 29 lutego 2012 roku decyzją z dnia 12 stycznia 2011 roku, strona powodowa poinformowała stronę pozwaną, że z dniem 12 lutego 2011 roku wchodzi w życie nowa taryfa. Pozwany w dniu 4 lutego 2011 roku wskazał, że nie akceptuje nowych cen i nie zaakceptował ich do daty wyrokowania, mimo rozległej korespondencji, zawierającej także kalkulację. Strona pozwana wyraźnie wskazywała, że nowa, zatwierdzona taryfa nie jest dla niej wiążąca, bo nie została zaakceptowana przez nią, zakwestionowała też podstawy dokonania zmiany taryfy. Jeszcze raz należy podkreślić, że wola stron jest w tym zakresie mocno ograniczona, bo to Prezes URE bada i zatwierdza taryfy dla energii pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 44, art. 45 i art. 46 Prawa energetycznego. Pozostawienie stronom całkowitej swobody w zakresie możliwości określenia terminu wprowadzenia taryfy do stosowania stawiałoby pod znakiem zapytania celowość zatwierdzania taryf, ich ogłaszania i kontroli przez Prezesa URE. Zdaniem Sądu Okręgowego w analizowanej umowie strony poszły tak daleko, że mimo odwołania się do obowiązującej taryfy, zatwierdzonej przez (...), strona pozwana może zablokować wejście w życie każdej taryfy, o ile nie zaakceptuje kalkulacji strony powodowej, nawet mimo jej zatwierdzenia przez Prezesa URE. To kłóci się z istotą przedstawionych regulacji, zawartych w Prawie energetycznym. Strony w łączącej je umowie, a potem aneksach nie sprecyzowały bliżej na czym uzgodnienie nowej taryfy ma polegać i jakie działania winna podjąć strona powodowa, by uzyskać akceptację strony pozwanej. Wobec powyższych rozważań ta kwestia nie ma zresztą zasadniczego znaczenia. Z art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego wynika, bowiem, że przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od dnia jej opublikowania. Art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego wyznacza więc granice czasowe związania nowym wzorcem, także w tym zakresie swoboda stron jest ograniczona. W żadnym razie nie może ona iść tak daleko, by niweczyć powyższe założenia i uniemożliwiać wprowadzenie w życie nowej taryfy w dłuższej perspektywie tylko dlatego, że odbiorca ciepła nie jest w stanie zaakceptować podstaw zmian taryfy, zaaprobowanych jednak przez Prezesa URE i znajdujących oparcie w obowiązującym prawie.

Zważyć także należy, że Aneks numer (...) do umowy dokonywał zmian jedynie § 5 ust. 9 umowy, a nie zmiany ust. 12 § 5, który dotyczył wprowadzania zmian wysokości ceny za dostarczane ciepło. Dopiero Aneks Numer (...) z dnia 22 listopada 2011 roku zmienił treść ust. 12 § 5 umowy, odwołując się do konieczności uzgodnienia zmiany taryfy za dostarczone ciepło. Jeśliby przyjąć trafność poglądu Sądu Okręgowego, to znaczenie dla terminu obowiązywania zmienionej taryfy mógłby mieć Aneks Numer (...) do umowy.

Skoro nie podlega ocenie sądu powszechnego wysokość cen zatwierdzonych w taryfie, ani przesłanki i podstawy, na jakich oparto decyzję o ich zatwierdzeniu, jak również data jej podjęcia zbędne są rozważania apelującego co do braków opinii biegłego i oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniających zeznań G. K.. Próba ustalenia przez Sąd Okręgowy istnienia podstaw do zmiany taryfy była w tym procesie zbędna.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał, że interpretacja postanowień § 5 łączącej strony umowy, przyjęta przez Sąd I instancji idzie zbyt daleko, nie odpowiada modelowi kształtowania cen za dostawę ciepła i nie może być uznana za decydująca dla terminu wprowadzenia nowych taryf za energię. Wobec tego należności stwierdzone fakturami, wystawionymi przez stronę powodową należało uwzględnić w całości i zmienić wyrok Sądu okręgowego w Łodzi w kierunku wnioskowanym przez stronę powodową. Wysokość dochodzonej należności, objętej fakturami numer (...) z uwzględnieniem kwot zapłaconych i faktur korygujących nie budziła wątpliwości, podobnie jak i przyjęte terminy początkowe biegu odsetek- od następnego dnia po upływie wynikającego z faktury terminu płatności (faktury k- 95-102) . Faktury pochodziły sprzed okresu objętego decyzją z dnia 2 lutego 2012 roku Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, która miałyby wprowadzać zmiany pod rządem Aneksu Numer (...) do umowy.

O kosztach postępowania przed Sądem Okręgowym Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi stronę pozwaną, jako przegrywającego spór. Koszty te objęły opłatę od pozwu, poniesione przez stronę powodową wydatki na opinię biegłego w kwocie 2000 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie § 6 pkt.7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej, udzielonej przez radcę prawnego, ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 490)

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. 2014 poz.1025) w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.657,75 złotych tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzoną kwotę 19.434 złote złożyły się: opłata do apelacji oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5400 złotych, wynikającej z § 6 pkt.7 i § 12 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 490)